

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
z siedzibą w W.
przeciwko A. P.
o zapłatę
i z powództwa wzajemnego A. P.
przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza dla powoda od pozwanego (powoda wzajemnego)
kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu apelacji obu stron, tzn. powoda i pozwanego wzajemnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. oraz pozwanego i powoda wzajemnego A. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 listopada 2011 r. zmienił ten wyrok przez zasądzenie od A. P. na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. kwotę 159.538,36 złotych z odsetkami i kosztami postępowania; oddalił apelację powoda wzajemnego i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji, po kolejnym rozpoznawaniu sprawy, Sąd Apelacyjny, po uzupełnieniu ustaleń faktycznych uznał, że pozwany A. P. nie wykonał zobowiązania wynikającego z zawartej umowy z powodem i to uzasadniało wypowiedzenie tej umowy i skuteczne roszczenie o zwrot kwoty udzielonej pomocy finansowej.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik pozwanego A. P. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 19 ust. 1, art. 27, art. 28 ust. 1-3, art. 29 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (dalej jako u.ż.śródl.), poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1 u.ż.śródl. w związku z postanowieniami umowy zawartej między stronami (§ 1 i 2) i treścią harmonogramu rzeczowo-finansowego, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 65 § 2 k.c. w związku z § 9 i § 10 umowy stron przez dokonanie nieprawidłowej ich wykładni; art. 65 w 2 k.c. w związku z § 1 i 2 umowy stron poprzez ich błędną wykładnię dotyczącą celu zawarcia umowy; art. 22 Kodeksu pracy poprzez jego niezastosowanie; § 7 i § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu i kierunków działań oraz sposobów realizacji zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie gospodarowania środkami pochodzącymi z funduszy Unii Europejskiej poprzez ich niezastosowanie. Nazywając to ostrożnością procesową zarzucił też naruszenie art. 65 § 2 w związku z art. 56 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie oraz art. 353 § 1 w związku z art. 65 § 2 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku

i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Strona powodowa wniosła o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i na oczywiste uzasadnienie skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Pełnomocnik skarżącego przedstawił istotne jego zdaniem zagadnienie prawne, w postaci szeregu pytań odnoszących się zarówno do kwestii materialnoprawnych, jak i procesowych, powiązanych z treścią i wykonaniem konkretnej umowy stron. Dotyczą one również przebiegu postępowania, z zarzutami odnośnie do prawidłowości zastosowania przez Sąd Apelacyjny lub Okręgowy art. 65 k.c. i przepisów powołanej ustawy o żegludze śródlądowej.

Wprawdzie należy zauważyć podjęte przez pełnomocnika próby przekonania o trafności przedłożonego zagadnienia prawnego, ale tkwi w tym widoczne niezrozumienie istoty takiego zagadnienia. Nie ma ono stanowić pytań, jakie nurtują stronę w konkretnej sprawie, wskutek niepomyślnego dla niej rozstrzygnięcia, zapadłego w prawomocnym orzeczeniu sądowym. Zagadnienie prawne ma być istotne ze względu na zastosowane lub niezastosowane przepisy prawa, których różne rozumienie ma wpływ na rozstrzygnięcie konkretnej sprawy, ale w równym stopniu ma stanowić o rozwoju prawa. Musi więc być ono sformułowane jako abstrakcyjne zagadnienie z zakresu wykładni i stosowania prawa, nie odnoszące się wyłącznie do rozpoznawanej sprawy i nie wyłącznie w związku z jej stanem faktycznym. Z jego oceną wiąże się wiele stwierdzeń w skardze i wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, podobnie w piśmie przygotowawczym uzupełniającym skargę. Wypowiedzenie się przez Sąd Najwyższy nie ma także służyć objaśnieniu skarżącemu problemów prawnych, których nie zrozumiał

wystarczająco z toku postępowania sądowego i z treści uzasadnień sądów w toku instancji.

W doktrynie oraz bogatym, dostępnym orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna jest utrwalone stanowisko co do sposobu formułowania zagadnień prawnych oraz profesjonalnego wyводу, wskazującego na poglądy orzecznictwa i doktryny w kwestii rozstrzygnięcia tego zagadnienia, jak też stanowiska samego skarżącego. Nie może to być uzasadnienie tożsame z uzasadnieniem zarzutów podniesionych w skardze, nie wiąże się bowiem z rozpoznaniem skargi lecz dopiero z fazą jej przyjęcia do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową, jak zdaje się wynikać z wywodów wniosku. Ze względu na to, że postępowanie ze skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajny, należy Sąd Najwyższy przekonać do potrzeby zajęcia się sprawą ze względu na wagę przedstawionego zagadnienia prawnego. To w niniejszej sprawie nie nastąpiło, nie zostały wykazane przesłanki wymagane na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podobnie należy ocenić uzasadnienie oczywistej zasadności skargi. Wprawdzie pełnomocnik skarżącego najpierw trafnie cytuje orzecznictwo i Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, w których wskazuje się, co oznacza oczywistość skargi, ale później już nie czyni z tego właściwego użytku. Dlatego właściwie nie wiadomo, co poza zapewnieniem, że Sąd dokonał wykładni postanowień umowy stron z naruszeniem art. 65 § 2 k.c. stanowi o oczywistym uzasadnieniu skargi. Nie można więc uznać spełnienia przesłanek, wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw